

Forslag

til

Lov om ændringer i loven om udlændinges adgang til landet m. v.

Fremsat den 24. januar 1963 af *justitsministeren*.

§ 1.

I lov om udlændinges adgang til landet m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 20 af 7. februar 1961, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 indsættes som stk. 6:

„Justitsministeren kan fastsætte særlige regler vedrørende spørgsmålet om afvisning af blindpassagerer“.

2. § 6, stk. 1, nr. 3, affattes således:

„når han ikke er i besiddelse af fornødne midler til sit underhold og ikke efter den sociale lovgivning eller bestemmelse i henhold til denne lovgivning har adgang til forsørgelse her i landet“.

3. I § 11, stk. 4, ophæves sidste pkt., og i stedet indsættes:

„Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter det pålægges skibets fører,

rederiet eller dets repræsentant her i landet at erstatte det offentliges udgifter ved blindpassagerers ophold her og deres tilbagesendelse“.

4. I § 11 indsættes som stk. 5:

„Med hensyn til luftfartøjets fører, luftfartselskabet eller dets repræsentant her i landet finder stk. 4, 1. pkt., tilsvarende anvendelse“.

5. I § 2, stk. 2 og 3, § 3, stk. 2 og 3, § 6, stk. 1, nr. 1, § 6, stk. 2, § 12, stk. 2, og § 16, stk. 2, nr. 4 og 5, indsættes:

efter „finsk“: „islandsk“,
efter „Finland“: „Island“ og
efter „finske“: „islandske“.

§ 2.

Tidspunktet for ikrafttræden af bestemmelserne i § 1, nr. 5, fastsættes af justitsministeren.

Bemærkninger til lovforslaget.

Til § 1, nr. 1, 3 og 4.

På den 10. diplomatiske søretskonference i Bryssel vedtoges den 10. oktober 1957 en international konvention om blindpassagerer.

Konventionens tekst er optaget som bilag til lovforslaget.

Hovedbestemmelserne, der indeholdes i konventionens art. 2-4, er følgende:

1. Når der i et skib, der er registreret i en af de kontraherende stater, eller som fører en kontraherende stats flag, findes en blindpassager, kan

Justitsmin. j. nr. LA. 130/61.

skibsføreren i almindelighed overlevere passageren til myndighederne i det kontraherende land, hvis havn skibet anløber, efter at den pågældende er fundet. De nævnte myndigheder skal modtage blindpassageren, medmindre der tidligere er meddelt denne udvisningstilhold eller indrejseforbud.

2. Efter modtagelsen af blindpassageren kan myndighederne tilbagelevere ham til a) den stat, i hvilken han er statsborger, b) den stat, hvor den havn, i hvilken han kom om bord, er beliggende, c) den stat, hvor den havn, skibet sidst anløb (før blind-

passageren blev opdaget), er beliggende eller d) skibets flagstat.

3. Udgifterne ved blindpassagerens underhold i den stat, hvor han modtages, og udgifterne ved hans tilbagelevering skal betales af rederiet.

Sker tilbagelevering ikke til statsborgerlandet, skal rederen dog ikke betale udgifter til blindpassagerens underhold for længere tid end 3 måneder.

Konventionen er undertegnet af Belgien, Brasilien, Frankrig, Grækenland, Indien, Iran, Israel, Italien, Norge, Peru, Portugal, Svejts, Spanien, Sverige, Den tyske Forbundsrepublik og Vatikanstaten. Den er ratificeret af Norge, Peru og Sverige samt tiltrådt af Marokko.

Spørgsmålet om de nordiske landes stilling til konventionen har været drøftet på nordiske embedsmandsmøder og på møder mellem de nordiske landes justitsministre. Der blev her fra dansk, norsk og svensk side opnået enighed om at søge konventionen ratificeret.

Konventionens bestemmelser kan vel medføre visse, omend begrænsede, ulemper af fremmedpolitimæssig karakter, men disse ulemper skønnes ikke at kunne tillægges afgørende vægt over for de fordele, som konventionen indebærer. Det er utvivlsomt, at problemet vedrørende blindpassagerer er et betydeligt problem for den internationale skibsfart. Dette gælder navnlig efter den stramning af indvandringslovgivningen, som er sket i mange lande efter den anden verdenskrig. Det er derfor betydningsfuldt, at der ved konventionen åbnes mulighed for, at skibsføreren kan sætte en blindpassager i land i den første havn (i en kontraherende stat), som skibet anløber, efter at blindpassageren er opdaget. Konventionens bestemmelser er imidlertid ikke alene af betydning for skibsfarten; de vil også — generelt bedømt — betyde et humanitært fremskridt med hensyn til blindpassagerers behandling.

Det foreslås nu med henblik på konventionens ratifikation at gennemføre de ændringer i loven om udlændinges adgang til landet, som må anses for påkrævet i forbindelse med ratifikationen.

Efter § 2 i loven om udlændinges adgang til landet bør udlændinge afvises i visse nærmere angivne grupper af tilfælde, bl. a. hvis de — hvad der typisk gælder blindpassagerer — ikke opfylder kravene vedrørende rejslegitimation og visering eller ikke har de til opholdet her i landet fornødne midler til deres underhold. Disse regler er ikke forenelige med de i konventionen fastsatte regler om pligt til at modtage blindpassagerer og må derfor ændres.

I lovens § 11 er der bl. a. fastsat regler om pligt for rederier m. v. til at erstatte udgifter, der påføres det offentlige ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmers hjemsendelse eller tilbageførelse til fartøjet. Derimod findes ikke tilsvarende regler vedrørende blindpassagerer. Sådanne bestemmelser bør gennemføres i overensstemmelse med konventionens regler og som et modstykke til den pligt til at modtage blindpassagerer, som konventionen medfører.

De således nødvendige lovændringer foreslås gennemført som bemyndigelser til justitsministeren til at fastsætte de omhandlede regler om blindpassagerer. Denne lovgivningsmæssige fremgangsmåde, der også er anvendt i Norge og Sverige, må foretrækkes, idet konventionens gennemførelse kræver ret detaljerede regler, der til dels er af teknisk karakter, og som må anses for uegnet til optagelse i lovtæksten.

Det bemærkes, at forslagets § 1, nr. 4 (§ 11, stk. 5) svarer til den gældende bestemmelse i § 11, stk. 4, sidste pkt. Af lovtekniske grunde foreslås bestemmelsen udskilt som et selvstændigt stykke.

Til § 1, nr. 2.

Den foreslåede ændring er en ajourføring af § 6, stk. 1, nr. 3, under hensyn til de ændringer i forsorgslovgivningen m. v., som er gennemført efter loven om udlændinges adgang til landet.

Til § 1, nr. 5.

Den 12. juli 1957 afsluttede Danmark, Finland, Norge og Sverige overenskomst om ophævelse af paskontrollen ved de fællesnordiske grænser. Overenskomsten ratificeredes af Danmark den 26. april 1958, jfr. bekendtgørelse nr. 29 (Lovtidende C) af 12. maj 1958, efter at de nødvendige ændringer af loven om udlændinges adgang til landet var gennemført ved lov nr. 104 af 21. april 1958. Overenskomsten omfatter ikke Island, men i dens art. 14 bestemmes, at Islands regering efter forhandling kan tilslutte sig overenskomsten.

Da det kan forventes, at Island i en nærmere fremtid vil tilslutte sig overenskomsten, foreslås det, at der nu foretages de ændringer i udlændingeloven, som er påkrævet med henblik herpå. Tilsvarende lovændringer er allerede gennemført i Sverige; i Norge er lovændring uformoden.

Ændringerne bør først træde i kraft i forbindelse med Islands tiltrædelse, og det foreslås derfor i § 2, at det overlades til justitsministeren at bestemme ikrafttrædelsestidspunktet.

International konvention om blindpassagerer.

De høje kontraherende parter, som anerkender ønskeligheden af, at der ved aftale fastsættes visse ensartede regler om blindpassagerer, har besluttet at indgå en konvention med dette formål, og er i dette øjemed blevet enige om følgende:

Artikel 1.

I denne konvention skal følgende udtryk forstås som angivet nedenfor:

„Blindpassager“ betyder en person, som i en havn eller på et sted i nærheden heraf skjuler sig om bord på et skib uden tilfaldelse fra rederen eller føreren eller nogen anden for skibet ansvarlig person, og som er om bord, efter at skibet har forladt havnen eller stedet.

„Indskibningshavn“ betyder den havn eller det sted i nærheden heraf, hvor blindpassageren kommer om bord i det skib, på hvilket han bliver fundet.

„Udskibningshavn“ betyder den havn, hvor blindpassageren bliver overgivet til vedkommende myndighed i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konvention.

„Vedkommende myndighed“ betyder det organ eller den person i udskibningshavnen, som af regeringen i den stat, hvor havnen er beliggende, er bemyndiget til at modtage og træffe foranstaltninger vedrørende blindpassagerer i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konvention.

„Reder“ omfatter enhver befragter, til hvem skibet er bortfragtet.

Artikel 2.

1. Hvis en blindpassager bliver fundet, i en havn eller til søs, under en rejse med et skib, der er registreret i en kontraherende stat, eller som fører en sådan stats flag, kan skibets fører, når ikke andet følger af bestemmelserne i stk. 3, overgive blindpassageren til vedkommende myndighed i den første havn i en kontraherende stat, som skibet anløber, efter at blindpassageren er fundet, og hvor han må antage, at

blindpassageren vil blive behandlet i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konvention.

2. Når blindpassageren overgives til vedkommende myndighed, skal skibets fører give den nævnte myndighed en underskrevet redegørelse indeholdende alle de oplysninger, som han har, om blindpassageren, herunder navnlig om hans nationalitet eller nationaliteter og hans indskibningshavn samt om dato, klokkeslet og skibets geografiske position, da blindpassageren blev fundet, og om skibets afgangshavn og efterfølgende anløbshavne med tidspunkter for ankomst og afgang.

3. Medmindre der foreligger et tidligere personligt udvisningstilhold eller indrejseforbud vedrørende blindpassageren, påhviler det vedkommende myndighed i en kontraherende stat at modtage enhver blindpassager, som overgives til den i overensstemmelse med de foranstående bestemmelser i denne artikel, og at behandle ham i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konvention.

Artikel 3.

Når en blindpassager bliver overgivet til vedkommende myndighed i udskibningshavnen, gælder følgende:

1. Myndigheden kan tilbagesende ham til enhver stat, i hvilken han efter myndighedens opfattelse er statsborger, og som vedkender sig ham som sådan.

2. Hvis den stat eller de stater, hvori han efter myndighedens opfattelse er statsborger, nægter at modtage ham, eller hvis vedkommende myndighed finder, at blindpassageren er statsløs, eller at han af grunde, som er nævnt i artikel 5, stk. 2, ikke bør tilbagesendes til sit hjemland, kan myndigheden, når ikke andet følger af bestemmelserne i artikel 5, stk. 2, sende blindpassageren tilbage til den stat, hvor den havn, som efter myndighedens opfattelse er hans indskibningshavn, er beliggende.

3. Hvis blindpassageren ikke kan sendes tilbage efter bestemmelserne i stk. 1 eller 2 i denne artikel, kan vedkommende myndighed, når ikke andet følger af bestemmelserne i artikel 5, stk. 2, sende ham tilbage til den stat, hvor den havn, som skibet sidst anløb, før blindpassageren blev fundet, er beliggende.

4. Hvis blindpassageren ikke kan sendes tilbage efter bestemmelserne i stk. 1, 2 eller 3 i denne artikel, kan vedkommende myndighed sende ham tilbage til den kontraherende stat, under hvis flag, det skib, hvori han blev fundet, sejlede.

Den stat, hvortil blindpassageren herefter tilbagesendes, er forpligtet til at modtage blindpassageren, når ikke andet følger af bestemmelserne i artikel 2, stk. 3.

Artikel 4.

Udgifterne ved en blindpassagers underhold i udskibningshavnen og ved hans tilbagesendelse til den stat, i hvilken han er statsborger, skal udredes af rederen, uden at dette er til hinder for et eventuelt regreskrav mod den stat, i hvilken blindpassageren er statsborger.

I alle andre tilfælde skal rederen udrede udgifterne ved blindpassagerens tilbagesendelse, men han er ikke forpligtet til at udrede udgifter til underhold for længere tid end 3 måneder fra det tidspunkt, da blindpassageren blev overgivet til vedkommende myndighed.

Spørgsmålet om pligt til at stille depositum eller kaution som sikkerhed for betaling af de ovennævnte udgifter afgøres efter lovgivningen i udskibningshavnen.

Artikel 5.

1. De beføjelser, som denne konvention tillægger skibsføreren og vedkommende myndighed med hensyn til en blindpassager, skal gælde ved siden af og ikke ændre de øvrige beføjelser eller pligter, som skibsføreren eller myndigheden måtte have i denne henseende.

2. Ved anvendelsen af bestemmelserne i denne konvention skal skibsføreren og vedkommende myndighed i udskibningshavnen tage hensyn til de grunde, som måtte blive anført af blindpassageren mod at blive landsat i eller sendt tilbage til de

havne eller stater, som nævnes i denne konvention.

3. Bestemmelserne i denne konvention skal ikke på nogen måde berøre en kontraherende stats beføjelse eller pligt til at indrømme politisk asyl.

Artikel 6.

Denne konvention skal være åben for undertegnelse af de stater, som var repræsenteret ved den diplomatiske søretskonferencens 10. samling.

Artikel 7.

Denne konvention skal ratificeres, og ratifikationsdokumenterne skal deponeres hos den belgiske regering, som ad diplomatisk vej skal underrette alle signatarstater og tiltrædende stater om deponeringen.

Artikel 8.

1. Denne konvention skal træde i kraft mellem de ti stater, som først ratificerer den, seks måneder efter den dag, da det tiende ratifikationsdokument er deponeret.

2. I forhold til en signatarstat, som ratificerer konventionen efter deponeringen af det tiende ratifikationsdokument, træder konventionen i kraft seks måneder efter, at signatarstaten har deponeret sit ratifikationsdokument.

Artikel 9.

Enhver stat, som ikke var repræsenteret på den diplomatiske søretskonferencens tiende samling, kan tiltræde denne konvention.

Tiltrædelsesdokumenterne skal deponeres hos den belgiske regering, som ad diplomatisk vej skal underrette alle signatarstater og tiltrædende stater om deponeringen af ethvert sådant dokument.

I forhold til den tiltrædende stat træder konventionen i kraft seks måneder efter den dag, vedkommende stats tiltrædelsesdokument er deponeret, men ikke før den dag, konventionen træder i kraft som fastsat i artikel 8, stk. 1.

Artikel 10.

Enhver af de høje kontraherende parter har ret til for sit vedkommende at opsigte denne konvention på ethvert tidspunkt, efter at den er trådt i kraft. Denne opsigelse

træder imidlertid ikke i kraft før et år efter den dag, meddelelse om opsigelsen er modtaget af den belgiske regering, som ad diplomatisk vej skal underrette alle signatarstater og tiltrædende stater om meddelelsen.

Artikel 11.

1. Enhver høj kontraherende part kan ved sin ratifikation eller tiltrædelse af denne konvention eller til enhver tid derefter ved skriftlig meddelelse til den belgiske regering erklære, at konventionen skal udvides til at omfatte alle eller visse af de områder, for hvis internationale forbindelser den er ansvarlig. Seks måneder efter den dag, sådan meddelelse er modtaget af den belgiske regering, finder konventionen anvendelse med hensyn til de deri nævnte områder, dog ikke før den dag, konventionen træder i kraft i forhold til vedkommende høje kontraherende part.

2. Enhver høj kontraherende part, som har afgivet en erklæring efter stk. 1 i denne artikel om udvidelse af konventionen til at gælde for alle eller visse af de områder, for hvis internationale forbindelser den er ansvarlig, kan på ethvert tidspunkt derefter ved meddelelse til den belgiske regering erklære, at konventionen skal ophøre at gælde for vedkommende område. Denne

opsigelse træder i kraft et år efter den dag, meddelelse derom er modtaget af den belgiske regering.

3. Den belgiske regering skal ad diplomatisk vej underrette alle signatarstater og tiltrædende stater om enhver meddelelse, som den har modtaget efter denne artikel.

Artikel 12.

Enhver høj kontraherende part kan tre år efter, at denne konvention er trådt i kraft i forhold til den høje kontraherende part, eller på ethvert tidspunkt derefter, begære, at en konference sammenkaldes for at overveje ændringer i denne konvention.

Enhver høj kontraherende part, som agter at gøre brug af denne ret, skal underrette den belgiske regering, som inden seks måneder derefter skal sammenkalde konferencen.

Til bekræftelse af ovenstående har de befuldmægtigede med behørig bemyndigelse underskrevet denne konvention.

Udfærdiget i Bryssel den 10. oktober 1957 med fransk og engelsk tekst, som begge har samme gyldighed, i ét eksemplar, som skal deponeres i den belgiske regerings arkiver, og hvoraf den belgiske regering skal udfærdige bekræftede genpartar.